

Demus Gábor

sáv, amit nem tudok fényképezni,

naplemente után, mikor eltűnnek a bíborok,
van ez a kérdő, keskeny ideje a látványnak,

derengés nyugatról,
s minden színtelenné lobban.
dombról a lombok, közjük villog,
fejük fölött vastagon kavarog a duna,
aztán szántások összevarrt halma,
s kezdődik az ég.

csönd lett a csönd, a nappali zsongás

szétszalazódott, tangóharmonika pilismarótról,
bekapcsol, lejjebb ritmikusan
perget egy kerti locsoló. távolból
kezd, erősödik a vonat, szinte az erkélyig
csörtet, a meredek fái mögül hallani
az érkezőket, főlészállnak az indulók, lendül
a várakozásból, egy lencsén
érezni a vonuló hang hasát.

sokáig tükrözik a sziget fáit a vizek, megértem,
miért földnyelv a földnyelv, kiköt
a pálcikaember pálcikakenuval, olyan pontosan
rajzolva, mint a barlangokon,
s úgy is olvad el, örökre, mint az ostya.

és a zöldekkel kellene valamit kezdeni,
bármilyen szürkék, hazudnám a szürkét,
s hazudnám a zöldet.

még tapintatos gyöngysor, csak föl vibrál
lámpáival a túlpárt.

van valami az állatokban, *ami közös*

sajátjuk, nem megközelíthető *tiszta észszel.*
ha van állatod, akkor figyelhetsz föl
rokonságukra. összesült
érzékeid
kezdenek fogékonnyá válni, ha
állatod rezdülései már önnön kezed
rezdülései, előtűnik

egy macska mozzanataiban a kutyád,
egy madáréban, egy lóéban és amit nem
véltél, egy hal, amint medencényi
köröket fut a simogatásért.

(addig ők összevethetetlenül különböznek,
az egyik szőrös, a másik csak nektárt eszik.)

arra gondolsz, hogy az „állatós” egy *másik világ*
és *szemlélet jogos lehetősége* – ami kifejeződik
az emberi embrió alakváltásaiban is.

és hogy a fák ideje más,
más az a lényidő, de már nem tartod
elképzелhetetlennek megközelítésüket,

noha levésed kellene az ellehetetlenülésig lassítani.

miként lelassították madarak énekét egy hangfölvételen,
és ahogy zeneszerzőé, a daluk, emberi dallam.

© Fortepan, Csőke József

MEGJELENT!

CZEGLÉDI ANDRÁS

Ukrónia és vidéke

A legutolsó közös tulajdonsága, ha nem is az összes, de a legtöbb klasszikus ukróniának, az, amit metaszíntnek vagy metafikciónak lehetne nevezni: egyfajta tudatos, reflexív visszahajlás.

Szinte kiált a színpad után: a Hamlet híres jelenete nyomán egérfogó-effektusnak lehetne hívni. A színház a színházban mintájára ukrónia érvényesül az ukróniában. A „Mi lett volna, ha?” kérdése nyomán felépülő világban valaki vagy valakik felteszik a kérdést, hogy „Mi lett volna, ha?”, s megérkeznek a mi tényleges világunkhoz.

T Y P O T E X

